

Önszócikk | Dokumentum

SÁNDOR (Streit) GYÖRGY

1938 - Kétezer tizen...huszon...harm? ne...!

Vidám és jó volt s tán konok, ha bántották vélt igazában. Szeretett enni s egyben-másban istenhez is hasonlított. Egy zsidó orvostól kapott kabátot és a rokonok úgy hívták : Többé-itt-ne-lássam. A görög-keleti vallásban nyugalmat nem lelt, csak papot - országos volt a pusztulásban...

Jaj ~~hosszú~~, ez ~~az~~ J.A. ~~...~~
Mívesebben : Irgalom, édesanyám, mama, nézd, jaj kész ez a vers is!
Ez is... ~~...~~

Már mindent elírtak előle... (eSGYé elől).

Talán csak a nevét nem... Pedig neve, ha van, csak áruvédjegy, mint akár-mely mosóporé, s élete, ha van élte még egy...

~~...~~ De remélhetőleg - az utcai tévéjátékai(m)
~~...~~ ellenére - nem a (lumpen)proletár utókoré...

A névről illetve névváltozásról jut eszembe...

egy kis részletet kimásolok eSGYé-nek a 75.-ik születésnapjára írt könyvből. De előtte helyére tesszük az idegen tollat... (ne ékeskedjünk).

Mert messze - már nagyon messze - anyám, rokonom van, ezek idegenek...

De ~~...~~ és ő - akiről szól ez a szöveget(t-vedett)- ők messze nem "idegenszívűek" . (Makovecz se.)

S mielőtt végleg arányt tévesztenénk, azt írjuk ide, hogy ők fogják cenzurát... ~~...~~ Azt ~~...~~ gyorsan ~~...~~ amit Nagy László írt József Attilának, hogy : „a nagy, te vagy!” Azért kis ~~...~~ té-vel, mert embert nem istenítünk... De Istent se emberiesítünk!

Jöjjön a 75-ös...nem a troli...hanem az említett könyvből az idézet. Ide idézzük szellemét, hevé s nevét... De - sajna -

nem harminkét éves lettem én...illetve ő...mert ~~...~~ mélyben kell írni ezt a dolgozatot. Különböen olyan vagyok, mint Móricok (nem a Zsigmond...aki Esterházy szerint a legnagyobb volt...) Csak nekem mindenről nem ugyanaz jut eszembe...de mindig azért valami... s a megado

terjedelem vésszen fogy (ik).

Erről a 75-ről például a troli... De erről meg

Kárpáti ~~...~~ jobbat írt...(a Tomi). Nekem a troli jut eszembe Sándor Gyur ~~...~~ rde ~~...~~ arról meg a vészjelző. ~~...~~

2.

Mármint, hogy az első szerelvényeken jobban állt kézre a vészjelző gomb, mint a leszállásjelző. Ebből arra a következtetésre jutottam, hogy a trolikat gyártó Szovjetunióban gyakrabban volt vész, mint leszálló.

De jöjjön már végre a beígért eSGYÉ-könyvrészlet. Bár a ~~könyv~~ címe : Az életem egy csukott könyv...és nagyon kevesen nyithatták ki...olyan kis példányszámban jelentette meg az Arcus-Kiadó. (Vagyis Dömény Csaba, ez az igazán euróPierre Cardón.) De majd a Napkút pótolja a példányszámot.

Most már talán bevallhatom - eSGYÉ írja ^{ezt} magáról - , hogy a már majdnem ötven éves "pályán futásomat" ugyan a mai napig Sándor György néven gyakorlom, de ez a kezdet kezdeten egy hónapig teljesen bizonytalan volt. Ugyanis Streit-ről akartam magyarosítani és ehhez be kellett adni a BM-nek három név-javaslatot. És mivel a gyakorlat az volt, hogy nagy százalékban az elsőre esett a "voks", de azért, hogy még biztosabbra menjek, második és harmadik névjavaslatom olyannyire "markánsra" sikeredett, hogy emiatt egy teljes hónapig rettegünk, ne-hogy Sándor helyett Suhajda, vagy Sárbogárdy legyek. Így lettem az Amerikában élő, világhírű Bartók-zongoristával azonos nevű, annyira, hogy egyszer még egy kinti hazánkfia ittlétekor telefonon könyörgött nekem, hogy valahogy vigyem be a Zeneakadémiára, a koncertemre. És, emlékszem, a televízió egyik - szintén magyarosított - Sándor György nevű fő vezetője, politikai óvatosságból többször diszkrétén figyelmeztetett : - Vigyázzunk a nevünkre!

Végül rákérdeztem : - Mégis, melyikre?!

Sajnos nem fogadtam szót, ezért kérek most, majd' ötven év után, elnézést az összes Sándortól és megmaradt Streitektől, valamint hazánk minden Suhajdájától, nem beszélve a Sárbogárdykról.

(Utólag több bennfentesebb szakmabeli felvilágosított, hogy a "politikai óvatosságból" való "diszkrét figyelmeztetés"-hez több évtizedes televízió-nélküliségem is csatolódott...)

-kissé biblikusabban/
Szóval - folytatva, már ebben a kötetben - eSGYÉ

született, de...teremtény. Úgyhogy semmi sem lett általa (hála : Istennek!) De vallja az egy keresztséget...mert várja a holtak föltámadását...és főleg hisz! Hisz amikor katolizált... - nem ki, meg - (keresztelkedett) 1978-ban (negyvenéves korában...nem korábban) Jelenits atya által...és

3.

meghívták a Központi Papi Szemináriumba ... - nem oktatónak...
 Lehetett volna oktató - is - nem ily töltőtoll-koftató...De - ugye -
 Szegeden... Nem írom ide nevét...hevét se... Szóval amikor frissen ki...
 - mondtam, hogy meg! - (keresztelkedett) eSGYÉ-t meghívták a Központi

Papi Szemináriumba (lehet, hogy nem pontosan oda, a nevekkel mindig bajban voltam) és azt kérdezték a leendő és már meglévő papok, hogy hogyan éli meg eSGYÉ "zsedóként" (ők i-vel ejtették) ezt a keresztbe tevést...
 Pocs! majd meggyódom...most már lehet... Azt felelte erre ez a Gyurika, hogy az ateista-kommunista nevel(tet)ések után az Új mellett megkapta az Őszövséget is. És ha úgy tetszik (nem tetszik) most öntudatosabban zsidó, mint eddig volt... (Azt hiszem Mezei belsőépítész barátom mondta erre.)

Mezei Gabi, hogy büszkének azért (nem kell lenni.)
 Bár rossz napjai egyikén Jelenits atyának egyszer elpoénkodta, hogy akárhogy nézi is magát a (lelki)tükörben, homályosan sem lett csöppet sem piszebb az orra és szögebb a haja... Már bánja - poénkodta -, hogy ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ (saját szavaival :) hogy megkeresztelkedtem, vissza-zsidózok.

Na azt hiszem sikerült eddig a semmit jól körülírnom...szerencsére Sándor Györgyről érdeemben még nem esett egyetlen szó. (Sem) De ő is a semmiben hajóz(ott)...~~de~~ nem tudja, mi lesz? mert nem jó. Úgyhogy "migráns"-úgyben sem...foglal állást...mert - iszonyú! - nemcsak az áradat, hanem ~~éles~~ a reakció! A semmi ágán ül szíve...kis teste hangtalan vacog.

Még egy kicsit a semmiről írok...illetve ő így vall magáról: En eddig tanultam színészi mozgást, balettot, pantomimezn ⁱ orp ^{asi} ~~ornási energiákat fektettem ezekbe...~~ is jártam... És tényleg szívós-kitartó murkával elértem, hogy : nem értem el semmit. De ebben következetes maradtam. mert a semmit ha bátran csinálja az ember : az már valami. mert mindenki más valóban valamit tud. Viszont azt is, hogy milyen messze vannak a tökéletestől. És ettől a valami is bizonytalanná válik, semmivé lesz. En viszont ^{a semmit} jobban csinálom ~~akkor~~, mint a többiek. Valamivel. mert ők ebbe csak visszazuhantak, én viszont benne vagyok.

De nincs hiába semmi és a minden nem siklott ki feltépett ereinken... Vagyis ma sem váltottuk meg a világot, de talán a korábbira emlékeztettünk...

P.S. Még annyit, hogy mióta élt, forgószélben próbálta megállni helyét,

4.

ahogy ő mondja (Attila) helyemet...nagy nevetség, hogy nem vétettem
többet, mint vétettek nekem... (ő – mármint eSGYé – többet).

Szóval híres volt – hogyha ezt akarta – de hány
hét a világ..?!

Egyedül a bolondnál gondolhatott József Attila rá(m).

Könyves műhelyünk kortárs magyar írók önlexikonának kiadására készül: ki-ki maga írja magáról szócikkét – komolyan vagy játékosan. Sándor György, Szakonyi Károly, Falcsik Mari és Triceps (Lantos László) magabemutatása – mustra-előzetes.

Szakonyi Károly

kellő időben (1931) született ahhoz, hogy tanúja lehessen századunk második felének. Éppen kibontakozott értelme, amikor kitört a világban és hazájában is az örület, mely aztán különböző formákban nyilvánult meg az egymást követő évtizedekben, bőséges élményt szolgáltatva a literátornak készülő, majd a tapasztalatokból alkotásokat létrehozó próza- és drámaíróknak. Gyermekkorában, majd ifjúsága és férfikora idején mindig az „élet sűrűjében” találta magát, de igyekezett megteremteni és megőrizni szellemi szabadságát, nem paktált le a politikával, még akkor sem, ha az ideig-óráig rendesnek mutatkozott is, hajlama szerint ragaszkodott a semlegességhez, hogy írásaiban tárgyilagos maradjon. Objektivitása persze nagyon is szubjektív, hiszen gyakran érez kényszert a szarkazmusra, ezért aztán nem szokták besorolni a világmegváltók közé. Írásaiban több a keserűség, mint a bizakodás, de csak azért, mert alapvetően realista. Nyolc és fél évtizede él a világon, ám még mindig csak nagyon keveset ért meg belőle, ezért szíves elnézést kér olvasóitól, hogy nem tud bölcs tanácsokkal szolgálni életvitelükre. Vagy ha mégis okulnak írásaiból az olvasók, akkor az pusztán a véletlen műve. De mit is beszélünk okulásról? Okulásra termett-e a művészet s benne a literatúra? Ez is azon kérdések egyike, amelyek írónkat örökös kétségbe sodorják. Ezért aztán csak ír, ír... a többi nem az ő dolga.

Falcsik Mari

1956-ban született Budán. Négyéves alig múlt, mikor tollat fogva bal kezébe, írni kezdett. De azután az iskolában áteröltették a jobbra, ezért csúful írt, sután, bár talán kedveset – ám ezt senki meg nem mondja már, mert bármit csinált: kivételést, ügyetlent vagy szépet, egy szép napon végül minden régebbi írást összetépett.

Felsőbb iskoláiban semmit nem tanult. Viszont ifjúságát egyetemesen megélte: hogy tapasztaljanak, hagyta elvadult ösztöneit burjánozni – büntette érte aztán rossz kora: a szocreál prés alatt alakult ilyen roncsos-kevélyre, de végül mégis szabaddá konok személyisége. Csak a felnőtté válás után lélegezhetett fel újra, lakatlan, de élhető határmezsgyékre kijutva.

Aztán évtizedekig nem írt semmit, csak figyelte ott belül, ahogy az ujjai a kívülállásban elgémberekednek – hogy míg a függéstől megmenekül, pályáját vesztí, mert ennyibe kerül az, hogy ő eretnek. Egy lakás ára és tíz év egyedül rámeleg, míg a kor jege az ezredvégre annyit enged, hogy úrhajóját ismét a Földre navigálja, és elejtett tollát újra megtalálja.

Most itt tart a leltár: négy kötet kiadva, és másik kettő kéziratban készen. Látszik, mást se csinál már, mint kirakja, ami bent összegyűlt, hogy majd a mindig csonkán lezárt egészen helyett találjon a töredék minden darabja. Addig meg már csak azt akarja, hogy legyen mód írni, s bízni, hogy *élet* látszik majd azon a képen, s hinni, hogy még megmaradhat hívó nyári lénynek – és hogy egy költőt a sors a legnehezebbtől végig nem kímél meg.

Kötetei:

Sanzon nehéz időkben, Magvető, 2004

Változatok a szabadságra, Magvető, 2006

A sorsvadász, Jelenkor, 2010

Nőket néző képek (Triceps kollázsaival), Scolar, 2013

Előkészületben:

Ág a szembe, 2016

Triceps (Lantos László)

1955. szeptember 29-e, az év 272. napja, csütörtök, délután 6 óra. A Nap a Mérlegben áll. Felkelő jegye a Kos: a harcos, az Én, a tűzjegy – a szalmaláng. Ura a Mars. Lenyugvó jegye a Mérleg: a művész, a diplomata, az öngyógyász. Levegőjegy, szelíd szellő, amely mindenható behatol. A külvilág, a Te vagy Ti, a partner, a társ. Úrnője a Vénusz. A Mérleg általános értelemben a „tisztá magasrendűségében a legkevésbé megnyilvánulni tudó jegy”. 3,6 kiló

Fotó: Balassa László (2015)

és 52 centi. Római katolikus, magyarsváb. Кикинда, a Bánság, Vajdaság. Fiú, jugoszláv. Hely, idő, súly, magasság, nem, család, nemzet, állam, vallás. Lángoló galaxisok a Szaturnusz határán. Szembenézni velük sok gondot és bajt fog okozni neki.

Alakot öltetni – rothadt ügy. Mert milyen legyen a bevándorló, ha kínai, peremvidéki vagy úrszörnyragcsáló, savas vérrel, meg ilyesmi. Nem lehet belőle bonviván, donhuán, mi a faustot akartok? Legyen kétlábú, zoomorf humanoid – ez az emberállatrémek világában kevésbé feltűnő. Legyen a neve Ladislaus, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldi, vízuma négyévente hosszabbítandó. Legyen bátor, attraktív, találékony, álmodozó, játékos. Ne legyen gyöngye a szíve, de legyen lelke, mondják rá, hogy: „lelke van”. Legyen, ha kell, vakmerő és pökhendi, mint egy kényúr; ha kell, mulatságos és filozofikus, mint a bolond a kényúr udvarában. Legyen magányos cowboy, kettős ügynök, három testőr, legyen egyszerre *négy!* Kobaltkék embrió, kobaltkék terminátor, kobaltkék kurva, kobaltkék hulla. Lepjen meg bennünket, és lepje meg saját magát. Lepjen meg magával bennünket.

Jó lenne nem tudnia semmit, ami következik: tanulás, kaland, karate, művészet. Szerelem, sérelem, barátság, hitványság. És, sok-sok halál. Csak nézni, ahogyan az Anya kigombolja a blúzáat. A magasba emeli, felmutatja a borongós égnek, a keblére szorítja, és ő ügyetlen ujjjaival összekócolhatja a haját. Csücsöri ajka a bimbóra tapad, lecsorog torkán a tej, egyek ők, érinthetetlenül, hiába marakodnak a szomszédban a mérges kutyák.

Mit tudok én? Semmit. Született százmilliárd kislaci, jártak iskolába, ledöntötték a falakat, lett belőlük nagylaci, jártak a pszichológushoz, felépítették a falakat. Csillagrendszerek, rendezett pázsitok urai lettek. Nem ették meg egymást, nem ették meg a szomszédot. Nem erőszakolták meg egymást, nem erőszakolták meg a szomszédot. Nem ölték meg egymást, nem ölték meg a szomszédot. Nem ismerték Freudot. *Várjuk, hogy jöjjön Freud* – mondták. *Vár-lak benneteket* – mondta Freud. Kelteresz, szaros élet.